

selve de egentlige Sikkerhedsforanstaltninger mod smitsomme Sygdommes Indtrængen i Landet. Jeg antager, at det vil gaa paa samme Maade med det foreliggende Lovforslag. Den Sag, som foreligger, er af stor og indarbejdet Betydning, det dreier sig om at træffe Foranstaltninger mod en Fare, som i paakommende Tilfælde kan blive meget skjæbnsvanger. Vyktes det ikke at forhindre Sygdommens Indtrængen, er man udsat for, at mange Menneskeliv gaa tabt. Dernæst er det en velbekendt Sag, at, naar en farlig Epidemii har grebet om sig, hviler Forretningstilværelsen længe, den staar paa; det dreier sig derfor ogsaa om større økonomiske Interesser. Paa den anden Side er der det Særlige ved dette Forhold, at det hovedsagelig maa bero paa de Sagkyndige, hvilke Foranstaltninger der skulle træffes. Det er kun dem, der virkelig ere i Stand til at have nogen begrundet Mening om, ved hvilke Foranstaltninger man hensigtsmæssigt kan forhindre Ulykken. Det er derfor dem, paa hvem Ansvaret for, at der er truffet de hensigtsmæssigste Foranstaltninger, kommer til at hvile, naturligvis under Forudsætning af, at deres Raad blive fulgte. Jeg antager, at man i det foreliggende Tilfælde vil være meget villig til at følge den Anvisning, som de have givet. Jeg tager næppe fejl i, at de Førestillinger, som i en længere Mærce have hersket hos de Sagkyndige med Hensyn til den asiatiske Koleras Smittefarlighed eller rettere dens Ikke-Smittefarlighed, aldrig ret have kunnet finde Indgang hos Befolkningen. Jeg tvivler ikke paa, at man i det Hele med megen Tilfredshed vil se det nærværende Lovforslag fremkomme. Det er vistnok den almindelige Førestilling, at skal man haabe at kunne forhindre den asiatiske Koleras Indtrængen, maa man gribe til Karantæneforanstaltninger, selv om man ikke overvurderer disses Betydning, men maa indrømme Muligheden af, at de ikke ville føre til noget Resultat. — Hvis Lovforslaget skulde blive til Lov, og der altsaa bliver indført Karantæne for at forhindre Koleræens Indtrængen ad Søveien, vil deraf følge — ja, fremt Koleræen maatte naae Østersøens Ryster — at den regelmæssige Dampskibsfart mellem Østersøhavnene og de danske Havne bliver standset. Følgen heraf vil atter blive, at Trafikken over Landgrændsen vil tage til. Derfor fremtræder som naturligt Supplement til Bestemmelserne om Karantæne overfor Skibsfarten Bestemmelserne i Forslaget med Hensyn til Sygdommens Indtrængen over Landgrændsen. Det vilde ikke kunne nytte stort, om man traf yderligere Sikkerhedsforanstaltninger mod Koleræens

Indkommen ad Søveien, naar man ikke tillige traf Foranstaltninger ved Landgrændsen, saaledes at de Koleræsyge frit kunne føres ind i Landet ad den Vej. Snarere kunde man gjøre den Betragtning gjældende, at naar man indfører Karantæne lige overfor Skibene og derved hæver Skibsfarten for en væsentlig Del, vil det ikke kunne nytte stort, naar man ikke tillige indfører Karantæne paa Landgrændsen. Det er jo imidlertid ikke Meningen og kan heller ikke være det, at man af Hensyn til Koleræen ganske skulde affærre sig fra Samkvem med den øvrige Verden. Dette vilde medføre altfor uforholdsmæssige Tab. Faren for Sygdommens Indførelse over Landgrændsen er vel ogsaa noget mindre end for dens Indtrængen til Søs. Det følger af den forskellige Maade, paa hvilken man reiser til Lands og til Søs, at Individer, som ere smittede af Sygdommen, mindre let udbrede denne til deres Rejsefæller, naar de reise med Jernbanen, end naar de reise til Søs. Overhovedet gjælder det, som jeg bemærkede, paa dette Omraade i ethvert Fald, at det er de Sagkyndige, der først og fremmest maa udtale sig om, hvad der er det Hensigtsmæssige; det maa saa være Lovgivningsmagtens Sag at tage Bestemmelse, om man vil følge dem eller ikke; men der kan ikke godt være Tale om at gaa videre, end de Sagkyndige tilraade. Jeg skjønner ikke rettere, end at de med Hensyn til Landgrændsen foreslaaede Foranstaltninger, hvis de i Virkeligheden blive energisk gennemførte af Administrationen og dens Læger, ville yde nogen Garanti imod, at Sygdommen trænger ind i Landet. Jeg kan derfor ikke Andet end billige det foreliggende Lovforslag. Det gaar jo ud paa at indføre Karantæne til Søs og det saakaldte Isolationssystem til Lands. Særlig det Første vil ganske vist medføre adskillige Ulemper, men det forekommer mig dog ikke, at disse ere større, end at man vel kan undertæste sig dem, naar man har Haab om derved at undgaa Koleræens Indtrængen i Landet. Til Bestemmelserne for Landgrændsens Vedkommende knytte sig nogle Bestemmelser med Hensyn til de Rejsendes Gods, inuudsjet Vinde og Udvarer, altsaa Undertøi. Jeg kan ikke Andet end billige disse Bestemmelser. I Stedet for dem kunde man ganske vist fastsætte, at Vinde skulde desinficeres ved Grændsen. En saadan Forskrift anser jeg imidlertid ikke for praktisk. Det kan forudses, at der vilde blive en stor Masse Gods, der skulde desinficeres; men et af to vilde da blive Tilfældet: enten — hvad der er mest sandsynligt — at Des-